

Abraçant la vida

Avui comença tot. Enganxada al present i convençuda de què els anys sempre sumen, encara que sempre hi hagi algú que pensi i et recordi tot el contrari.

Comença el compte enrera, d'aquí uns pocs dies és el dia vuit de març, el dia de la dona treballadora, una data molt especial per diferents motius. A més, és el meu aniversari, un any més, un any d'experiències, de bocins de temps viscuts, d'il·lusions, de vivències, i reptes a encarar !!!

I aquest any és especial, molt especial, faig 40 anys! Encendré les espelmes del canelobre, doncs és data assenyalada, celebrant commoguda, amb un somriure, un nou fet, els quaranta ja són aquí. Quaranta anys i que millor manera de celebrar-ho que fent un escrit que parli de sensacions i emocions. Com titular-lo? Crisi dels quaranta o un nou capítol de la meua vida: més adulta, madura, i perquè no, interessant. Em decanto pel segon titular: un nou capítol per viure. Crec que hi ha quelcom excitant i especial en aquesta edat; és com el següent capítol, la segona meitat del llibre de la vida. I tal com deia Serrat, fa vint anys que tinc vint anys i encara tinc força; i això ho dic jo, ara en aquest moment, encara tinc molta força per estimar, lluitar, aixecar-me, caminar i reinventar. La vida és una sola i ara amb la motxilla més plena que ahir i més buida que demà, he après que la felicitat està en les coses més petites, a vegades per ser tan òbvies no les veiem, i l'edat no ha de ser un obstacle, sinó tot al contrari: l'experiència i la maduresa és saviesa; els anys són font de bellesa i prudència.

En aquests anys, he après a que no cal desesperar per coses absurdes, he après que cal buscar el camins que ens realcin la vida i l'autoestima, encara que quan et miris al mirall et vegis cada dia una miqueta pitjor, amb un cos cada cop més estrany i aliè que envolta la teva pell. Penso que el secret per mantenir un equilibri mental és acceptar els canvis tot adaptant-se a ells i adaptant-los a la nostra vida. És important gaudir dels tresors preciosos que ens regala la vida: l'abraçada d'un nen, el somriure d'un infant, el petó de l'àvia, la tendresa d'una mirada, les paraules d'un amic, la carícia del teu xicot, un passeig amb els amics, un sopar familiar, la lectura d'una poesia, un cafè amb un company, un bocí del teu temps per escriure un relat, per pintar un quadre, per nedar, per cantar una cançó... Crec necessari tenir temps per tu; per aprendre un nou idioma, trucar a una amiga, escoltar la teva música preferida, connectar-te a internet, anar de compres (la qual cosa tan poc entusiasma al meu xicot), poder relaxar-me els caps de setmana de la feina i la rutina diària, i portar xandall i roba informal.

El complir quaranta anys per moltes dones pot significar la fi de la joventut, la por a la vellesa, la pèrdua de la figura i un grapat de qüestions relacionades amb fer-nos gran i saber envellir. D'altra banda, a vegades penso en quina sort

tenen els homes, perquè, a diferència de les dones, molts milloren amb el pas del temps. Un home amb cabells blancs es veu interessant, però una dona quan es veu amb cabells blancs ja fa un drama d'aquest fet, ja que se sent més envellida.

Tant se val si ets home o dona perquè el temps vola i passa per a tots. Els dies passen molt ràpid. La vida és fugaç i el temps vola... fa res tenia vint anys i avui, ja el doble. Però el meu esperit és el mateix de fa tants anys, rebel, ingenu, ple d'il·lusió i innocència. Ràpidament he arribat a viure ja quatre dècades, però com es diu popularment que *"jme quiten lo bailado"*; Potser s'haurien de preocupar més aquells i aquelles que encara no han arribat. Encara hi ha molta joventut i entusiasme per viure i estimar dins meu, un tresor per descobrir, i avui em proposo d'aconseguir gaudir la nova dècada amb plenitud. És una etapa més de la vida que cal viure-la amb orgull. No vull que aquest pas als quaranta em provoqui tristesa o depressió. Estic contenta amb el que en aquests anys he assolit: arribar a ser amiga, companya, filla, neta, mestra, dona i avui al teu costat em sento amb força i coratge, amb la llum de la vida per continuar somiant.

Avui i cada dia vull llevar-me amb una actitud positiva i lluitadora, una manera de fer que funciona positivament si es manté diàriament en la vida quotidiana, en cada moment i que no té edat. Reinventar-me als quaranta, als cinquanta, als seixanta i ens els anys que pugui sumar. Els anys, com la vida mateixa, arriben i se'van, però la il·lusió, els projectes i el coratge han de perdurar i fer-nos caminar. Vull dismitificar aquests conceptes psicosocials que pesen com a veritables lloses en les vides de les dones de més de quaranta anys. A partir d'ara, vull remuntar i vull viure tot gaudint dels anys venidors, amb canes i arrugues incloses i incorporades.

Estar disposada al canvi constant. El cel gira incessantment sobre nosaltres; cada dia és una nova oportunitat per començar de nou, per despertar el cor, per aixecar-se i caminar. Sé que hi ha coses noves sota el sol per descobrir, amb la presència de l'amor i de la mort en les nostres vides; mort i amor ineludibles en l'essència de la vida. La por, les inseguretats i el vertigen són necessaris per l'adaptació i la transformació progressiva. Així és la vida senzilla encara que a vegades la compliquem massa; que seria d'ella sense la seva dosis de turments. La lluita d'oposats ens duu a una sinopsi molt interessant en un món policrom i divers; la reinvençió és com un raig de llum que ens manté vius i amb projectes.

Però el temps és el que té. Tot ho transforma i canvia. És destructor i al final el temps ens atura un dia i el passat mai torna. El temps ens atrapa i ens engull, a tots. El temps és or. No fa distincions, essent un gran i bon aliat de la mort i de l'oblit.

Sovint intentem, sense èxit i fracàs segur, fer front a aquesta inexorable successió de segons, minuts, hores, dies, anys i fins i tot dècades; però finalment som engolits i derrotats en aquesta lluita, malgrat tots els esforços realitzats per alguns perquè les arrugues i els cabells blancs no s'instal·lin en els nostres rostres i vides. Missió impossible, encara que molts creuen que poden guanyar aquesta batalla.

Vaig néixer a l'any setanta-dos, vivint sense preocupacions, en una dècada de canvis. La meua infantesa va transcórrer feliçment, entre *la casa de la pradera*, *mazzingerZ* i el mundial del vuitanta-dos. Va ser un temps meravellós, sense preocupacions ni gaires responsabilitats. Vivint d'esquena als canvis polítics, socials i a les tragèdies que passaven al voltant. Vaig créixer amb contes amb final feliç on les princeses troben el seu príncep blau, tan honest i educat; on les princeses no van a l'atur, ni paguen hipoteca, ni la llum. I avui, però ja fa dies, he constatat que la vida real no és així, inclús les veritables princeses pateixen i es senten atrapades en la seva vida de fades.

Ràpidament van passar els anys de la infantesa, aquesta etapa tan bonica i entranyable en la qual pensava que si qualsevol cosa succeïa, allí estava el meu pare, el meu heroi, per solucionar-ho. Però el temps, una vegada més, va consumir ràpidament aquella etapa. Avui, si miro cap endarrera me'n dono de que curt va ser l'ahir.

Van arribar els noranta, l'entrada a l'institut, les olímpiques de Barcelona 92 i la primera feina remunerada. I així van anar passant els anys, a un ritme vertiginós, amb el compte endarrera va arribar el nou mileni, l'any dos mil. Quantes vegades abans havia pensat i imaginava on estaria i que faria en el nou mileni. Quantes sensacions i experiències viscudes en aquesta primera dècada dels dos mil els meus ulls han copsat, el meu cor ha bategat i el meu cos ha experimentat. Avui, si miro cap endarrera te'n dones de que curt va ser l'ahir. Tot canvia i res roman per sempre. Les persones com la cultura som realitats canviants i sistemàtiques, dinàmiques i processuals, i aquesta evidència cal acceptar-la.

Entro en una nova dècada, els quaranta. Em torno gran. He de ser responsable dels meus actes i coherent amb els meus ideals. És el que s'espera d'una dona de quaranta anys però que sovint es sent com una nena. És el que sempre m'han inculcat. Ja els joves i no tan grans et tracten de vostè.

Potser el millor de tot plegat és que pots fer moltes coses que fa vint anys no podies realitzar, ni imaginar. Pots viatjar, fer coses que sempre has volgut fer, dir la teua sense por ni vergonya, riure't de tu i riure'm amb tu. Ara em dono més capricis i em regalo premis perquè jo m'ho mereixo; encara que sembli l'eslògan d'un anunci publicitari, "*porque yo lo valgo*". He après a millorar les meves habilitats, a gaudir de les amistats, dels companys de viatge, envoltada dels meus, de la seva energia, dels que m'estimen pel que sóc i pel que sento.

He aconseguit la maduresa per saber el que em fa bé i el que em pot malmetre. Abraço la vida i tot el que ella em dóna. Sé que la vida té molts colors i acords, com una harmònica simfonia. Sóc una dona, no importa l'edat; sóc somiadora, romàntica, tendra i amorosa, treballadora, lluitadora i constant. Què més es pot demanar d'una dona real i actual?

Cada dia és un pas en la nostra vida, potser una oportunitat. Al llarg dels anys guanyem potser algunes coses però també em perdem unes altres. Així és la vida, tant se val d'allà on siguis i allà on vagis; la vida és una aventura, a vegades molt agra i sovint molt dolça; no saps pas vers on et duu i que pot oferir-te o usurpar-te.

Però al que anava, el temps ens va atrapant, encara que batallem perquè no assoleixi el seu objectiu. Jo batallo perquè el temps no aconsegueixi el seu propòsit. Però és real, el meu cabell ha anat canviant, les meves mans, el meu cos, poc a poc, es va transformant; les arrugues i plecs van solcant la meva pell. Avui em miro en el mirall, i veig com el meu rostre i figura es va alterant i demacrant, lentament però incessantment. Però jo, avui no vull lamentar-me ni esperar a oxidar-me. Sé que he de reaccionar. Veure les coses positives que m'ofereix la nova edat, un nou camí, diferent, ple d'oportunitats. Canvio de dècada, de marxa; pujo a un nou tren. Vull viure i sentir aquest fet com quelcom natural, com un regal valuós; doncs així ho és i serà.

I avui d'una manera molt especial vull recordar a una gran dona, la meva àvia que amb noranta-dos anys és la llum de la meva vida, el color del temps i tota la dolçor del món; les seves paraules sempre em parlen de confiança, d'esperança, d'experiències viscudes, de fe i d'amor. Mare, àvia i besàvia, però sobretot dona, massa sovint presonera i serva de la seva família, ha esdevingut un exemple pel seu esperit d'adaptació i superació. Ha lluitat aferrissadament per vèncer els obstacles que ha anat trobant en el camí de la seva vida. Sempre amb les mans obertes, sense esperar res a canvi. Aquest ha estat el seu sentit de la vida, un gran cor; ànima noble i bondadosa. Sovint m'explica experiències viscudes de quan era més jove i sempre em recorda que per tot hi ha una solució, un nou camí per recórrer.

Els anys ens donen experiències i ens enriqueixen fent-nos més forts i valuosos per tal de poder vèncer i disciplinar la por, la tristesa, el ressentiment i la rancúnia; tot fent néixer la pau, l'amor, el respecte i la bondat en els nostres cors.

Gràcies iaia i a TU, amic i company de viatge, perquè cada dia, em doneu força per superar les dificultats, per seguir desitjant i realitzant els projectes engegats i creuar els deserts buscant l'oasi somiat. Gràcies per celebrar amb mi els quaranta i gràcies per omplir la meva ànima cada dia d'amor incondicional; ahir, avui, demà i sempre. Quants més anys, més amor, més vida, MÉS...!!!